

■ Kənan Hacı

BU EV SƏNİN QƏBRİNDİ, ŞAİR

Bu ev sənin qəbrindi şair,
hər gün gecədən xeyli keçmiş
it kimi zingildəyən qapıdan keçib
girirsən qəbrinə...
bir gün səhər evdən çıxmaq istəyəndə
açılmaya bu qapı,
qalasan qəbrində,
çürüyəsən, çürüyəsən, çürüyəsən,
hər an səni didməyə hazır olan,
hirsindən düşmənin taxtasını gəmirən
siçovullara yem olasan...
bu ev sənin qəbrindi, şair...
öl qurtar, canın qurtarsın ağırlardan,
kredit borclarından, kirayə haqqından,
ışq, qaz pulundan,
bizim də canımız qurtarsın,
sevdiyin qızın da,
atdığı qadının da,
səni sevənlərin,
sevməyənlərin də...

DƏLİXANA ETÜDLƏRİ

Hər gecə özümü
kimsəsiz vağzalda
gəlib çıxmaq bilməyən qatarı
gözləyən yerdə tapıram,
soruşuram:
kimi gözləyirsən?
deyir heç kimi...
ayaqlarımı qoparıb
sürüyürəm qaranlığa,

bir ayağım qopub qalır
vağzaldakı skamyalardan
birinin altında...
qonşuların təəcüb dolu baxışlarında
bir əyri sual donub qalıb:
bu sarsaq niyə hər gecə evə
taytıya-taytıya gəlir?
Qarşıma çıxan adamı saxlayıb
soruşmaq istəyirəm:
bu şəhərin adı nədi?

Hər səhər ayılıb özümü
çarpayının altından tapıram,
"niyə burda yatmışam" deyirəm,
"bu çarpayı mənim deyil" deyir,
sevdiyim qız məni üreyindən çıxarıb
bu çarpayının altına atıb,
çarpayı altında gizlədilər
günahlardan biriyəm...

beynimdə plan qururam,
bu gün mütləq
axtarıb dəlixanayı tapacağam,
qapısını döyüb deyəcəyəm:
mənim evim yoxdu,
icazə verin burada yaşayım,
ordən da qovsalar,
vağzalda qopub düşmüş ayağımı
axtarmağa gedəcəyəm,
möcüzənin olacağına
dəli bir ümid saxlamışam,
bəlkə gözlədiyim qatar gəldi...

SEVGİNİN EV MUZEYİ

Sevgi dünyanın arzular tarixidi,
bizim də arzumuz tarixə çevrildi,
mən öz arzusunun

qurbanına çevrilmiş bir səfiləm...
bütün sözlər öldü getdi,
"əlvida" kəlməsi
ən uzunömürlü söz oldu dilimizdə,
əl qumbarası kimi düşdü aramıza
"əlvida" kəlməsi,
darıxmaq adlı it
birdəfəlik susdu içimdə,
bütün ağrılar kiridi damarlarımda,
öləcəyini bilən xəstə kimi
susdum öz çaresizliyimə,
qorxaqları ölüm tez tapır həmişə,
mən öz qorxusunun
qurbanına çevrilmiş bir səfiləm...
içimdəki xarabada salamat qalan
təkcə bir əşya var -
böyrü üstə qalan beşik,
kaş onu qoyaydılar
bizim sevgimizin ev muzeyinə...

